

„Azért vagyunk a világon, hogy valahol otthon legyünk benne.”

Tamási Áron címnek választott és szállóigévé lett mondatát az író Ábel Amerikában című regényében olvashatjuk. Ez a mű az Ábel-regénytrilógia harmadik része, mely 1934-ben keletkezett, és hároméves amerikai életének élményeit mutatja be.

A történet az 1920-as években a Hargitán, a rengetegben kezdődik. Ábel egy szegény család tizenöt éves fia, aki szűkös megélhetésük miatt dolgozni kényszerül: a havasokba kerül családjától, egy bank erdejére kell vigyáznia. A történet folytatásában – Ábel az országban – Kolozsvárra veti az élet, ahol egy kuruzsló fogásznál lakik. Itt a könnyű pénzszerzés mellett a szerelemmel is megismerkedik. A trilógia befejező részében Ábelt útja Amerikába vezet, ahol a nagyvilági forgatagban ráébred, hol is az ő valódi helye.

Ki is volt Tamási Áron, akire tavasszal halála ötvenedik évfordulója alkalmából emlékezünk?

Sokgyermekes székely családban született 1897. szeptember 20-án Farkaslakán. 1910-től a székelyudvarhelyi katolikus főgimnáziumban tanult. Egyetemi tanulmányai befejeztével banktisztviselőként helyezkedett el. 1923 és 1925 között New Yorkban élt, rövid ideig egy Chicagóhoz közeli településen, legvégül pedig egy nyugat-virginiai kisvárosban. Innét települt haza Kolozsvárra 1926 májusában, ahol Az Újság és az Ellenzék munkatársa, valamint az Erdélyi Helikon alapító tagja lett. A Brassói Lapok-beli Tiszta beszéd című rovatban megjelent írásait sokan olvasták.

A két háború között sorra jelentek meg novelláskötetei, regényei, pl. A szűzmáriás királyfi és a Címeresek. Utánuk az Ábel-trilógia következett. Műveiben felhasználta a lakodalmas, a passiójáték, a kántálás és a népi hiedelemvilág elemeit.

A II. világháború Magyarországra sodorta, és csak 1956 augusztusában jöhetett újra haza Erdélybe. 1966. május 26-án hunyt el Budapesten. Kérésére szülőfalujában, Farkaslakán temették el.

Juhász Ferenc költő így búcsúzott a nagy írótól: „Jobban nálad senki se tudta, hogy a magyar nyelv volt: sorsunk, menedékünk és reményünk. Halhatatlan otthonunk ez a nyelv és sorsunk és reményünk. Egyetlen birtokunk és egyetlen jövőnk.”